

UBRIS

We know
books

Coperta: Silvia Colfescu

Imagine: Haralambie Casassovici cu copiii

Clementa Noica și Corneliu Casassovici,
fotografie din colecția Dan Casassovici

Lector: Maria Nicula

Tehnoredactor: Dan Amza

Colecția *Planeta* București este inițiată și coordonată de
SILVIA COLFESCU

Copyright © Dan Casassovici, 2014

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CASASSOVICI, DAN

Familia Casassovici : 1810-1976 : cinci generații în România /
Dan Casassovici ; București : Vremea, 2014
ISBN 978-973-645-613-8

929.52

Dan Casassovici

Familia Casassovici

1810-1976

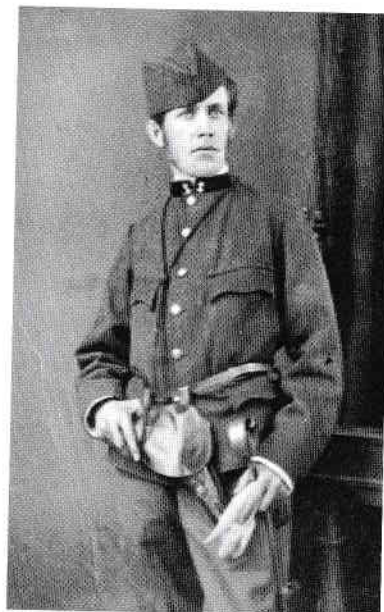
Cinci generații în România

EDITURA VREMEA
BUCUREȘTI
2014

CUPRINS

CUVÂNT-ÎNAINTE	5
POVESTEA FAMILIEI CASASSOVICI – CINCI GENERAȚII ÎN ROMÂNIA	11
POVESTEA VIEȚII LUI HARALAMBIE CASASSOVICI	23
POVESTEA VIEȚII LUI CORNELIU CASASSOVICI.....	94
POVESTEA VIEȚII LUI MIRCEA CASASSOVICI.....	180
STUDII DE INGINERIE LA DRESDA	265
AMINTIRI DESPRE PAPA, TATĂL MEU – MIRCEA CASASSOVICI.....	283
AM PLECAT CÂND ȘI CUM AM PUTUT	292
ZĂRĂFOAIA	318
CUVÂNT FINAL.....	328
ARBORELE GENEALOGIC AL FAMILIEI CASASSOVICI	330
REPERE CRONOLOGICE – HARALAMBIE CASASSOVICI	332
REPERE CRONOLOGICE – CORNELIU CASASSOVICI.....	338
REPERE CRONOLOGICE – MIRCEA CASASSOVICI.....	352
CASASSOVICI – EVOLUȚIA NUMELUI ȘI A ORTOGRAFIERII LUI	356

Haralambie Casassovici, medic militar,
căsătorit cu Eufrosina Eliad

POVESTEA FAMILIEI CASASSOVICI – CINCI GENERAȚII ÎN ROMÂNIA

Străbunicul meu Haralambie Casassovici a început să scrie, pe 2 februarie 1901, în *Cartea familiei* noastre, voind să lase urmașilor informații privitoare la originea familiei, dar și pentru a iniția un contact între generații.

După ce ne face cunoscute istoria familiei, originea și viața dusă de înaintașii lui, Haralambie își povestește cu simplitate parcursul, împărtășindu-ne bucuriile, reușitele și durerile lui.

În introducerea cărții scrie: „Povățuiesc pe scumpul meu Corneliu să continue a scrie și el în această carte a familiei viața sa și a membrilor familiei noastre, într-un mod conștiințios cum am scris și eu, înscriind numele aceluia ce vor perpetua numele nostru...”

Aflăm astfel că primul membru al familiei numită astăzi Casassovici, care a ajuns pe pământ românesc, a fost tatăl lui, Ivancea, Ion sau Ioan. Acesta, cu frații lui Dumitru și Hristache, cu surorile Penca și Stanca, sub aripa protectoare a mamei lor Elenca, au trecut Dunărea în 1810, fugind din Șiștovul lăsat pradă focului, în urma retragerii armatei rusești.

Nu știm cum se numeau atunci, probabil Cazas, sau Cazass, Cazasovici sau chiar Casasovici.

S-au stabilit la Zimnicea, cu puținul pe care au putut să-l salveze, un car cu bagaje, lucrurile *care erau mai de valoare pentru necesitățile casei*.

Din scrierile străbunicului meu, aflăm că în comuna Biela de lângă Șiștov, în Bulgaria, trăia pe la 1765, sub numele de Nicolae Cazas, cel care poate fi numit primul membru al familiei despre care au rămas amintiri scrise. Era străbunicul lui.

Fiind de meserie ceaprazar, meserie care pe turcește se numește *cazaslâc*, a luat numele de Cazas, adică numele celui care practică această meserie. Aceasta este explicația străbunicului meu privitoare la originea familiei și a numelui nostru.

Avea mult de lucru, garnisea hainele turcești, lucrând găitane de mătase, fir și lână, foarte cerute în acele vremuri.

La 1780, Nicolae Cazas a rămas văduv și, împreună cu fiul lui, numit Paraschiv, s-a mutat la Șiștov, unde a și murit. Paraschiv fusese dat să învețe limba grecească și bulgărească, pe care le stăpânea bine, lucru constatat de Haralambie în copilărie, când în lădița în care tatăl lui păstra banii a văzut o carte cu scoarțe de piele cu scrieri ale bunicului, printre care anii de naștere ai fiecărui copil.

Nu a practicat meseria tatălui, ci s-a apucat să facă comerț, a făcut avere și s-a însurat cu Elenca, fiica unor negustori din Șiștov. Din căsătoria lor s-au născut cinci copii, cu care Elenca va trece Dunărea după moartea lui Paraschiv, survenită în anul 1806.

Aceasta este istoria familiei, așa cum o cunoștea Haralambie și cum a fost publicată în anul 1914, în revista *Figuri Contemporane în România*.

Pentru el nu exista nicio îndoială, familia noastră are rădăcini în Balcani. De altfel, *Cartea familiei* noastre începe în felul următor: „Când m-am decis a scrie această carte, am avut și am deplină conștiință și conștiință de aceea ce voesc a face, căci nu grandomania, de care Doamne ferește nu sunt atins și nici pretențiunea de a aparține prin naștere vreunei familii ilustrate, sau vreun glorios trecut al familiei m-au decis să întreprind această lucrare, nu, căci originea noastră se trage, pe cât am putut afla, dintr-o umilă dar onestă familie de industriași și mai târziu comercianți; și chiar naționalitatea noastră de Români nu datează de cât de la 1830, când, în timpul Regulamentului Organic întocmit de Divanul Adhoc, tatăl meu și toți ai familiei sale au optat pentru cetățenia Română și au devenit, ei și urmașii lor, Români.”

Dar, în anul 1926, doctorul Botez Moscu, urcându-se în podul casei de pe moșia Nanov, pe care o avea în arendă, pentru a vedea pe unde se infiltrează apa de ploaie, a descoperit un săculeț de iută cu obiecte și scrisori. Moșia Nanov, aflată la circa 2 km de Alexandria, a fost proprietatea familiei Ajderol, iar domnul Constantin Ajderol a fost însurat cu domnișoara Chiriachița Moscu, soră cu doctorii Ion și Botez Moscu și descendentă cea mai în vârstă a lui Dumitru, fratele cel mare al lui Ivanciu.

În săculeț se aflau următoarele obiecte și scrisori:

- O miniatură în ulei, portretul unui general purtând multe decorații și ordine, având lipită pe dos o notă, care preciza că portretul înfățișează chipul tatălui său, generalul Alexi Kazasievitch Moscov, *mare graf, gonit și ucis fără milostenie de țarina sa Marea Caterina*, semnată de Dimitri Kazasievitch Moscov. Nota este scrisă cu litere slavone, dar în limba română;

- Un medalion oval de argint, ca o cutiuță, având scris în rusește pe partea ovală: *Viteazului general conte Alexander Kazasievitch Moscov*, conținând o iconiță din chihlimbar care reprezintă pe Sf. Gheorghe omorând dragonul;

- Două scrisori scrise în rusește, care menționează numele generalului conte, al soției lui, Sonea, al micului Dimitri fiul, dar și al verilor, prestigioșii generali Kutuzov și Suvorov. Una dintre scrisori este semnată de general, iar cealaltă de „Jean”, nume necunoscut nouă;

- Un inel masiv în aur, cizelat cu o coroană de conte, sub ea o cruce, având în interior scris: *Vir Felix Sonia Kiselewi 1779*.

Găsirea acestor obiecte permitea pentru prima oară stabilirea unei legături directe între numele familiilor Casassovici și Moscu, care se știau înrudite. În același timp, implicau o altă origine a familiei, o origine rusă nobilă.

Explicațiile lui Haralambie Casassovici referitoare la originea familiei, la originea numelui ei, nu convinseseră pe deplin. Lucru valabil și pentru explicațiile lui privitoare la numele familiei Moscu, pe care le voi reda mai jos.

LRPIS | We know
Bunicul meu Corneliu, cu perseverența care l-a caracterizat toată viața, a căutat explicații, a făcut ipoteze și a căutat dovezi privitoare la o eventuală origine rusă, nobilă a familiei.

Tatăl lui nu mai era în viață, legături cu Rusia bolșevică nu-i erau la îndemână, așa că nu a putut avea un răspuns decisiv la numeroasele întrebări pe care le puneau documentele noi găsite.

Descendență modestă balcanică sau descendență nobilă rusă? Paraschiv sau Dimitri? Iată întrebările care i-au frământat mulți ani pe membrii familiei.

Bunicul, dar și tata și cu mine, am reluat de mai multe ori toată argumentația în favoarea unei ipoteze sau a celeilalte, am revăzut cele scrise anterior, am căutat noi interpretări și am ajuns la concluzia unei ascendențe ruse a familiei noastre, având totuși multe întrebări la care nu puteam răspunde. Ne determina să ajungem la această concluzie faptul că numai numele de Kazasievitch-Moscov putea explica originea numelor familiilor Casassovici și Moscu, despre care se știa că sunt înrudite. Cazaslic, Cazas, Casasovici – Muscalu, Moscu, explicațiile străbunicului ne păreau cam artificiale. Ne lipsea însă dovada prezenței acestui general conte rus în zona Șistovului.

Apare astfel un personaj, bunicul lui Haralambie, care în scrierile lui se numea Paraschiv, dar în documentele găsite se numește Dimitri și este fiul generalului ucis. Cum a putut Elenca, soția lui Paraschiv/Dimitri, să ascundă copiilor ei existența generalului care le era bunic?

Faptul că fusese omorât din porunca țarinei, frica de represalii asupra familiei o făcuseră oare pe Elenca să le ascundă copiilor adevărata origine a familiei? A luat ea oare decizia, la moartea soțului ei, să-i ascundă, pe descendenții generalului asasinat, de partea cealaltă a Dunării? Sau Elenca a trecut Dunărea după moartea lui Paraschiv, soțul ei, fugind de Șistovul căzut pradă flăcărilor, așa cum a lăsat scris străbunicul Haralambie?

Cum am mai scris, străbunicul Haralambie, în scrierile lui despre originea familiei, avea multe puncte neclare, legate chiar de existența bunicului său, Paraschiv, despre care, în copilărie măcar, ar fi trebuit să afle unele informații.

Tatăl meu, Mircea Casassovici, îmi spunea prin anii 1992 că ar dori mult să afle, înainte de a închide ochii, care este adevărul asupra originii familiei. De cum a fost posibil, am făcut apel la serviciile unui cercetător rus, Serghei Shourlyakov din Kiev, care, după puțin timp, pe data de 17 ianuarie 1998, mi-a făcut cunoscut rezultatul căutărilor lui.

Mi-a afirmat că nu a putut găsi în arhivele rusești urmele unui general conte rus numit Alexander Kazasievich Moscov sau având un nume apropiat, nici pe cele ale soției lui, Sonea Kisselewi. Mi-a enumerat toate cercetările făcute, afirmând că urma unui general din timpul domniei Caterinei cea Mare, care a participat la războaiele rușilor contra turcilor și care a fost decorat cu atâtea ordine militare, era imposibil să nu fie găsită în cazul în care ar fi existat cu adevărat.

Era atât de categoric în afirmațiile lui, încât mi-a sugerat să-mi pun problema existenței unui „glumeț” în familia noastră, care a făcut o farsă, traficând niște documente pe care le-a „ascuns pentru a fi găsite!” în podul conacului de la Nanov!

Am privit de data asta obiectele cu un alt ochi și, într-adevăr, pot spune astăzi că ideea unor obiecte traficate mi se pare certă. Fiecare obiect sau scrisoare puteau fi „aranjate” pentru ca, împreună, să-i facă pe membrii familiei să creadă într-o origine rusă nobilă. Am explicații precise asupra modului în care au putut fi traficate sau confecționate obiectele și scrisorile „găsite” la Nanov. Mai mult chiar, îmi spun că perfectă asemănare dintre Kazasievich Moscov și Casasovici Moscu mi se pare acum prea perfectă pentru a fi adevărată. Complementaritatea dovezilor găsite la Nanov, care îl convinseseră pe bunicul meu că avem o ascendență nobilă, nu este decât o genială minciună, pot chiar spune că-i prea perfectă pentru a fi adevărată.

Din punctul meu de vedere, nu cred că vor mai apărea elemente noi care ar putea să-mi schimbe opinia. Nu suntem de origine rusă nobilă!

Străbunicul Haralambie a adăugat o notă în anul 1910, cu patru ani înainte de moarte, fără a da, din păcate, alte explicații, în care scria: „În anul 1910, martie, am avut ocasiunea să aflu că familia noastră este originară din Macedonia, de unde străbunul nostru Nicolae Cazass a venit și s-a stabilit cu familia sa în Comuna Biela din Bulgaria.”

De ce nu a scris nimic despre elementele noi pe care le aflase?

Voi da crezare străbunicului Haralambie și voi trece peste tot ce nu-i foarte clar sau convingător în scrierile lui, pe care le voi pune pe seama faptului că în familia lui nu au avut loc discuții despre membrii vârstnici dispăruți.

Mai fac paralela cu cele trăite de mine. Tata nu mi-a povestit mai nimic despre viața lui în perioada dinainte de război. Am multe nelămuriri legate de familiile bunicilor mei dinspre mama. Iar astăzi, sunt exact în situația în care s-a aflat Haralambie, am timp și doresc să aflu cât mai multe despre familia mea, dar părinții nu mai sunt pe această lume să-mi răspundă la întrebări.

Dar să revenim la urmașii lui Paraschiv, ajunși la Zimnicea, unde au găsit o foamete teribilă lăsată în urma trupelor rusești ce se retrăgeau. Au găsit cele necesare și mai ales găzduire la un frate al Elenței, care ținea în arendă o moșie în comuna Șoimu. Elența, sau Elena, și-a crescut copiii cu mare greutate.

Dumitru, fiul cel mare, s-a dus la București, unde a intrat ca băiat la prăvălia bătrânului Solacoglu, văr al mamei lui, unde a stat 3-4 ani. La București, Dumitru și-a schimbat portul turcesc cu care plecase, adică *antereu și fes*, purtând acum *surtuc și căciulă*. Ba mai mult, renunțase la *capul ras cu chică*, așa cum purta toată lumea din Zimnicea, fiind *tuns mărunt*.

Turcii din Zimnicea i-au spus la întoarcere Moscou Dimitri, ceea ce, pe românește, s-ar traduce Dumitru Muscalu (Rusu) sau Muscă.

Acest *Moscu* a devenit mai târziu din poreclă nume, și chiar lui Ivanciu i se spunea Ivancea Muscă sau Ivancea Moscu.

Cu timpul, urmașii celor trei fii ai lui Paraschiv s-au numit Moscu, cei ai lui Dumitru și cei ai lui Hristache au luat numele de familie de Hristovici și mai târziu de Cristescu, singur Ivanciu continuând să se numească Casasovici, la fel ca toți descendenții lui.

Familiile Casasovici și Moscu au continuat să rămână în legătură până în ziua de astăzi, pierzând contactul cu familia Cristescu.

După întoarcerea de la București, Dumitru s-a asociat cu fratele lui Ion (Ivanciu), făcând comerț.

Regăsim numele celor doi frați în broșura, apărută în 1927, a neobositului cercetător de documente Antonian Nour despre „Istoricul orașului Alexandria 1832-1865”, unde apar precizări asupra rolului avut de frații Dimitrie Casasovici Moscu și Ion (Ivanciu) Casasovici la întemeierea orașului.

O seamă de locuitori între Mavrodin și Zimnicea, nemulțumiți de felul în care baronul Hristodor Sachelarie administra domeniul ce-i aparținea, percepând taxe importante de la comercianți, zile numeroase de clacă de la orășeni și multe alte impozite, se adresează lui Pavel Kiseleff, care poposise în târg pentru câteva zile. Kiseleff i-a sfătuit să cumpere o moșie și să înființeze un oraș liber.

Printre cei care participă material la cumpărarea moșiei găsim numele lui Dumitru Casasovici (Moscu), cu 250 de galbeni împărătești.

Pentru a conduce orașul după o lege, este adoptată așa-numita „Ekstrucția condițiilor de hălăduirea celor ce vor primi a se așeza cu așezarea în noua adunare de oraș Alexandria”. Pe lista semnatarilor acestui regulament, la 1 iulie 1834, îl găsim pe Ivanciu Casasovici alături de Ghencu Ilie Noica,

Macavei Dumitru, Avram Ghenu Repanovici, Gheorghie Velicu și alții. Orașul Alexandria va fi recunoscut oficial prin Hrisovul Domnesc din 4 septembrie 1840, semnat de domnitorul Alexandru Dimitrie Ghica Voievod.

Într-un „Tabel cu străzile din Alexandria și motivarea numelor date” din 1834, găsim „Ulița Dumitruului” și citim: *i s-a făcut numire pã numele lui Dumitru Cazasovici. Și acesta a fost din cei dintâi gânditori pentru sfârșit bun și a stătut la început pentru cumpărarea moșiei.*

Ortografia numelui familiei Casassovici este definită de străbunicul Haralambie, care cere urmașilor lui să-l scrie cu un *s* la început, fiindcă în franțuzește *s*-ar citi *z*, și cu doi *s* apoi. Haralambie „îi sfătuiește” pe urmașii lui să simplifice numele în Casas, renunțând la terminația „vici”. Nu explică motivul, dar, citindu-i scrierile, am constatat atașamentul lui pentru România și tot ce este românesc, fapt ce ar explica dorința lui de a se renunța la terminația slavă „vici”.

Îmi permit să fac o ipoteză personală privitoare la numele purtat de Elenca și de copiii ei, în 1810, când au ajuns în Țara Românească. Cred că se numeau Casasovici, nume ce vine de la cel de Cazas, purtat de Niculae, căruia i-au adăugat terminația de „vici”, balcanizându-l. De ce au simțit nevoia să adauge o terminație slavă numelui, nu știu, dar este cert că rușii erau numeroși la Șiștov, pe care l-au ars în retragerea lor din 1810.

Este straniu și faptul că Ioan și Dumitru semnează Casasovici în anii 1835 și mai târziu Ioan semnează Moscu pe actul de naștere al lui Haralambie și pe cel al Anastasiei din anii 1850.

Că numele de Casassovici are o mare importanță pentru el, este reflectat și în paragraful din carte în care îi numește pe cei care „au dreptul” să-l poarte:

„Iată o tabelă nominală cu toți membrii din familia Casassovici sau și aceia care deși se subscriu Moscu sau Hristescu au dreptul a se subscrie când vor voi cu numele de Casassovici:

Acești membri sunt care trăiesc azi:

– 1. Nepoții lui Dimitrie Casassovici adică fiii lui Costache și ai lui Kiriak D. Moscu.

Ionel, Mitică și Botez, fiii lui Costache D. Moscu;

George Moscu și fratele său Alexandru Moscu, fiii decedatului nostru văr Kiriak D. Moscu. George, dupe ce a fost mulți ani magistrat, acum este Avocat în Turnu Măgurele.

– 2. Nepoții lui Hristache Casassovici adică fiii lui Ghiță Hristovici (Casassovici) sunt: Locotenentul din infanterie Cristescu G. Mihail născut la 1869 martie 18, în garnizoană în Giurgiu la Regimentul 5 Vlașca, și fratele său Nicolae care se ocupă cu agricultura și încă un băiat anume Stănică acum elev în Școala de Ofițeri (1909).

– 3. Fratele meu Hristodor cu fiii săi Mihail sublocotenent în Regimentul 20 Teleorman și fratele său Emanuel elev în clasa 4 gimnazială, băiat eminent și premiat în toate clasele.

– 4. Fratele meu nenorocit Sotir care este neînsurat suferind de Paralizie Generală progresivă și internat într-un ospiciu de paralitici.

– 5. Eu Haralambie Casassovici și mult iubitul meu fiu Corneliu.

– 6. Fratele meu Iancu cu fiii săi George, licențiat în drept, avocat, Alexandru, Florică și Virgiliu.”

În 1842, la 40 de ani, Ioan Casasovici s-a căsătorit cu Paraschevița, fiica lui Ghenu Ghinărariu, poreclă dată în 1810, pe vremea războiului dintre ruși și turci, când Ghenu a fost pus în capul unui corp de voluntari care au luptat alături de ruși.

Din această căsătorie s-au născut mai mulți copii, dintre care cinci fii și o fiică rămași în viață. Al patrulea fiu, străbunicul meu, colonelul doctor Haralambie Casassovici, a cărui viață o veți afla mai târziu parcurgând paginile acestei cărți, a participat ca voluntar la Războiul de Independență din 1877-1878, lăsând pagini vii privitoare la luptele ce s-au dat la Plevna, Rahova sau Grivița.

URDIS | We know roots

A urmat cursurile nou înființatei Facultăți de Medicină din București, sub impulsul doctorului Alexandru Davila, devenind unul dintre primii doctori formați în țară.

A avut doi copii, pe Clemența, măritată cu Grigore Noica, cu care a avut trei copii printre care Constantin Noica, filozoful și cărturarul atât de cunoscut mai târziu în România, și pe Corneliu, bunicul meu.

Profesorul inginer Corneliu Casassovici este considerat întemeietorul învățământului superior textil în România, înființând în anul 1934 Școala Superioară de Textile, unde a fost profesor, director și mecena. A format majoritatea cadrelor didactice care i-au continuat activitatea. Muncitor, curios, inventiv, tehnician, economist, cu spirit comercial, a avut nenumărate activități în domenii foarte diferite.

A fost un specialist în problemele zahărului, uleiului și textilei în România, a prezidat comisii industriale și economice, a fost cooptat în numeroase consilii de administrație, a colaborat ca jurnalist economic la ziarul ARGUS.

A înființat și a condus „Filatura de Bumbac” din comuna Zărăfoaia, care i-a purtat numele, și a contribuit la dezvoltarea și modernizarea „Țesătoriei Mecanice” de la Brănești, înființată de socrul lui, Stan Rizescu, pionier al industriei țesutului mecanic în România.

Astăzi, Corneliu Casassovici este menționat ca o personalitate de prim plan a ingineriei românești. Naționalizarea din 11 iunie 1948 l-a deposedat de toate bunurile obținute în urma unei vieți de muncă.

A fost marginalizat, ocolit de toți cei cărora le fusese dascăl, lăsat fără nicio resursă materială, el, cel care crease învățământul textil superior în România și fusese mulți ani profesor la Școala Politehnică. A fost un tată iubitor, un bunic atent și s-a bucurat de o bună înțelegere cu Elisabeta, născută Rizescu, care i-a fost soție și l-a îngrijit cu devotament până în ultimele clipe. Au avut doi copii, pe Adina, măritată Juvara și pe Mircea, tatăl meu.

Haralambie, fiu de comerciant, a învățat ca să devină doctor, Corneliu a devenit inginer și profesor, formând cadrele viitoare ale învățământului textil. Mircea, fiul lui, era sortit continuării și amplificării activității tatălui.

Mircea Casassovici s-a dovedit de mic foarte înzestrat intelectual, fiind premiant permanent la Liceul „Gh. Lazăr” din București. A terminat studiile la Politehnica din Dresda într-un timp foarte scurt, obținând o diplomă cu „felicitări”.

Viața lui părea trasată dinainte, îi urma tatălui la conducerea Filaturii de bumbac, profesor la Școala de textile, avea trei copii și o soție, Elena, născută Iliescu, cu care forma un cuplu unit. Dar, după naționalizare, totul s-a năruit. Familia Casassovici a pierdut tot, fabrică, bunuri, case. Corneliu și Mircea nu mai erau acceptați de noii „conducători comuniști” ai industriei textile.

Începând cu acei ani, grija tatălui meu a fost să găsească soluții pentru a putea permite familiei să ducă o viață cât mai aproape de una normală. Și pot spune că părinții noștri ne-au ferit de grijile lor, au făcut față tuturor situațiilor neplăcute, au rezistat, au muncit mult și și-au păstrat o verticalitate care nu era evidentă ținând cont de tot ce au îndurat. Tata și-a schimbat meseria, devenind inginer în instalații, meserie pe care a practicat-o cu mult succes, terminând ca inginer șef de grupuri de șantiere.

Dar meritul lui cel mare este de a ne fi crescut cu multă atenție, pentru a face studii superioare și pentru a învăța limbi străine, încurajându-ne în final să părăsim țara. Ioana este arhitectă, Ștefana este doctor stomatolog și eu inginer constructor. A fost forma sub care au rezistat tata și mama, calea pe care au găsit-o pentru a ne permite o continuitate în spiritul familiei, în spiritul înaintașilor. Mircea și Elena Casassovici au avut trei copii, Ioana, rămasă în țară, Ștefana și cu mine emigrând în Franța.

Voi încerca să scot în evidență personalitățile celor cărora le port numele și să arăt cum au înțeles să trăiască în România, cât de atașați au fost acestei țări.